

[Aksel Larsen.]

fik i hvert fald fat i, at der i en periode — jeg tror, det var siden 1960 — var anvendt et par milliarder kroner eller lidt mere til offentlige investeringer og godt og vel 6 milliarder kr. til private investeringer. Jeg takker for tallene.

Jeg har snart i mange år gjort opmærksom på, at når man vil gribe ind og regulere den økonomiske udvikling, er det ikke nok at gøre det, man hidtil har gjort i enighed mellem de fire partier, nemlig at gribe ind og regulere den offentlige investering. Så må man også gribe ind i den private sektor, og jeg synes, at finansministerens tal beviser, det er nødvendigt. Man kan ikke klare sig med at regulere en fjerdedel af investeringerne og ikke røre de tre fjerdedele, men sige, at det er en hellig ko.

I øvrigt har vi sagt vor mening om, hvad der bør og kan gøres for at bekæmpe inflationen. Jeg kan ikke se, at der står noget i det dagsordensforslag, hr. Poul Hartling har fremsat, som egentlig modsiger dette, og jeg var — ikke mindst efter de bemærkninger, statsministeren kom med — sindet at sige, at jeg tror såmænd godt, jeg kan stemme for det. Ganske vist indeholder det kun en serie almindeligheder og selvfølgeligheder, men det kan man jo også godt stemme for. Som jeg sagde før: hvis hr. Poul Hartling havde foreslået, at solen skulle vedblive at stå op i øst, kunne jeg ikke godt stemme imod det. Nu har hr. Poul Hartling imidlertid holdt en tale om, hvordan regeringen skal forstå det, at den skal forstå det ensidigt i den retning, at regeringen til efteråret skal forklare fagforbundene, at nu må de ikke stille større lønkrav end sådan og sådan. Det forandrer jo situationen noget, og jeg synes, at vi nu må have en udtalelse fra statsministeren om, hvorvidt han vil lægge det i dette dagsordensforslag, som han har accepteret. Jeg tror ikke, han vil gøre det, men det var da rart at vide lidt mere nøjagtigt, hvilken betydning han lægger i

den forslåede dagsorden, hvis den socialdemokratiske gruppe stemmer for den. Ellers må jeg forbeholde mig min stilling. Jeg må dog sige, at der i min gruppe er en udbredt stemning for, at man egentlig skal sige, at som dette dagsordensforslag er formuleret, er det det rene vrøvl. Det er vrøvlende selvfølgeligheder, og vrøvlende selvfølgeligheder burde det være under folketingets værdighed at vedtage. På den anden side: hvis regeringen kan acceptere det i den ånd, hr. Poul Hartling nu har motiveret forslaget, bliver det jo noget, der er adskilligt mere ondartet end vrøvl, og så må vi kigge på det.

Så er der skattediskussionen. Hr. Peter Nielsen siger — og siger ganske rigtigt — at nu kan vi holde op at skændes om hvordan og hvorledes; hovedsagen er, at forhandlingerne brast, fordi vi ikke blev enige. Det er selvfølgelig rigtigt, men hvorfor blev vi ikke enige? Det skyldes den udvikling, som er kommet i gang efter boligforliget og efter kommunalvalget, og som bevirkede, at det måtte anses for udelukket, at regeringen kunne lave et firkantet skatteforlig med de borgerlige partier, og som bevirkede, at nu kom ikke en øget forbrugsbeskatning, men en virkelig revision af indkomstbeskatningen i focus. Det blev venstre og de konservative bange for, og så fik de travlt med under alle mulige påskud, betingelser og håndfæstninger at bakke ud af forhandlingerne og forsøge at skaffe sig et alibi. Det er jo det, der er sagen.

Nu er vi i hvert fald i den situation, at der er sådan nogenlunde rent bord. Vi fik ikke momsforliget, og hvis man vil lede efter den skyldige, ja, så behøver man ikke lede så forfærdelig langt, for en repræsentant for de skyldige står i dette øjeblik på talerstolen. Vi i socialistisk folkeparti vedkender os gerne, at hvis der er nogen, der har dræbt momsforliget, så er det os, og det er vi ikke kede af. Men hvad skal der så ske? Ja, det er ganske givet, at nu er vi i hvert fald nået til den situation,